

(המשך מעמוד 33)

מחפשים מצביי-לחץ, אלא חיים שקטים. ציון מליחי הוא אביה של ימית, הבת הבכור רה של הישוב. איש-צבא גבה-קומה, שקט ועצוב: "ימית היא בת יחידה. רצינו עוד ילד, אבל קמפ-דייוויד קילקל. אנחנו אור הבים את המקום, נישאר כאן עד הסוף. אולי יהיה לנו עוד ילד עד אז. קשה לי לחשוב על פיצויים. הייתי רוצה דירה כמו שיש לי כאן. לא חשבתי איתה, יש זמן."

איתן דיכטרמן הוא ה"זרוק-חאלס" של ימית, מציל בחוף הקיט דיקליה. צעיר בן 22, לבוש גילביה לבנה, מהלך יחף. אצלי זו אהבה ממבט ראשון. איזה נוף! באתי, ראיתי ונשארתי. יש אצלנו שלוש שר רוקים ורווקה אחת, אבל כולם חברים פה! זאת עיר סופר-מודרנית, אין אנטנות טלוויזיה על הגג, קווי-הטלפון מתחת לאדמה, ילדים משחקים בחצרות ולמכוניות יש מקום משלהן. תראו איזה יופי!
 "פיצויים? בשבילי? איך אפשר בכלל? יכולים למצוא לי חוף כזה? חול צהוב, דקלים, ללכת יחף! לא משהו בימ-סוף, אני לא אוהב אותה, רק בים התיכון!"
 הילדים, מסתבר, מקבלים את חיבובם מהמבוגרים. אומר ילד בן 10: "אני שונא את הממשלה! הם רוצים להוציא אותי מהבית, ואחרי-כך עוד רוצים שאלך לצבא!"
 מטיילים באיזור, המשווחים עם אנשי ימית, סוגים אליהם בשאלה כימעט קבועה: "אם כלי-כך טוב לכם ביחד, אז למה אתם לא הולכים להקים ישוב דומה, באותם תנאים, בנגב, למשל?"
 למתיישבים תשובה קבועה ומוכנה מראש: "הודלף לנו כי סוף כם בממשלה שאין כדאיות בהקמת עיר חד-

הטויר כבש את

העולם,

ועקרת הבית

כבשה את הכותרות

הכירה במסיבה כאשר היתה בת 16 ואחרי שנה וחצי של חברות נישאו. היום הוא נהג משאית, אינו מתעניין במוסיקה ואינו נהוג לצאת בערבים לקולנוע, לתיאטרון או לכל מופע אחר. כל ערב הוא בא הבית תה והזוג צופה בטלוויזיה. למראית עין שורת השלווה בביתם.

דליה, לעומת זאת, מספרת: "אני אוהב בת מוסיקה, זה כל החיים שלי. פעם רציתי להיות שחקנית, אבל בגלל הילדים לא הקדשתי לזה זמן. היום זה מאוחר מדי בשבילי להתחיל ללמוד מישחק. כעקרת-בית היה לי הרבה זמן ולפעמים כתבתי לעצמי שירים. מעולם לא ניסיתי לפרסם אותם. לפני פסטיבל הזמר שהתקיים בת-חילת השנה, ראיתי מודעות בעיתון ה-מבשרות שכל מי שרוצה לכתוב שיר ל-פסטיבל, שיעשה זאת ושישלח אותו ל-רשות-השידור. כתבתי שני שירים בנור במר 77 בשם הללויה ובראבו ושלחתי אותם אל קרבי אושרת המלחין."

„בכיתי כל הזמן“

מ דוע שדחה את השירים לאושרת ולא לרשות-השידור? איך הגיעה דווקא אליו? שאלות אלה אינן זוכות בת-

שימריה אור

2 אוהדות בהללויה

שובה, בשלב זה, "הכל יצא במישפט", היא מבטיחה בהנאה גלויה. היכן מילות השיר שכתבה? אילו שינויים נערכו בו לפי דעתה? מדוע לא טרחה להכריז קבל עם ועדה שהיא כתבה את השיר כאשר שמעה אותו מושר לראשונה בפסטיבל הזמר וזוכה במקום הראשון? מדוע דווקא אחרי האירוויזיון? על כל השאלות המט-

היא לוטשת עיניה אל עולם השעשועים הקורץ לה כלי-כך? או שמא באמת היא זו שכתבה את מילות השיר?
 דליה בת ה-35 נולדה בארץ לאם ממור צא יווני ולאב יליד הארץ, ממוצא ספרדי, בשם מיורחי. היא נישאה לצבי קובלסקי, יליד פולניה, לפני 18 שנים ומאז היא עקרת-בית ואם לשלושה ילדים. את הבעל

תיום אוהדות בהללויה. זו אומרת כולה שלי וזו אומרת כולה שלי. נותר רק ללכת לרב שיפסוק למי באמת שייכת הללויה. אך מיטבעם של עניינים אלה, שבמקום להגיע לרב הם מגיעים אל בית-המישפט.

כל עם ישראל חזה לפני שבועיים במור פה האירוויזיון, כאשר השיר המשמש כ-יום סלע המחלוקת זכה במקום הראשון והעניק את הכבוד לארץ תכנית זו גם ב-שנה הבאה בארץ הקודש. זכיית השיר הפעילה במרץ את גלגלי ההצלחה. השיר תורגם לאנגלית, על-ידי שימריה אור, ולצרפתית, וזו רק התחלה. להקת חלב ודבש יצאה כעבור שלושה ימים להופיע עות באירופה וכבר נישמעם הדים על הר הצלחה שהיא קוצרת שם. אלפי תקליטים כבר נימכרים והכסף מתחיל לזרום לכל השותפים בהצלחה.

אם לא היה די בכל הפירסומים בעיתון נות ובטלוויזיה על הצלחת השיר, הוסיפה דליה קובלסקי, עקרת בית מרמתיגן ממד חדש להילולה. כשבוע אחרי הניצחון הגישה הגברת קובלסקי, באמצעות עורך-הדין צבי לידסקי, כתב תביעה שבו היא טוענת, שהיא בעצם זו שכתבה את מילות השיר ולה מגיעים הפירסום והתהילה, שלא לדבר על הכסף. הניתבעים הם קובי אשרת, מלחין השיר ושימריה אור, התמר לילנית שלו. לא רק את הכסף רוצה קובי לסקי בתביעתה. היא טוענת שהניתבעים קשרו נגדה קשר, כדי להונות אותה ולג-שלה מכל זכויותיה על השיר המהולל. מי היא אותה עקרת-בית? האם מניע אותה הרצון לתפוס טרמפ על התהילה או על הכסף? האם היא סתם מקנאה במחברי השיר שזכו לפירסום עולמי שזכה? האם

מתיישב דיכטרמן, רק לא יסוף!

שה בנגב. הכוונה היא רק להרחיב ולאכלס ערים קיימות. השאלה נוספת מאליה. "כשיר חות בינם לבין עצמם הם אומרים: "למה שנלך לעיר-פיתוח? פה יש אנשים על רמה. מי יודע איזה אנשים יש שם? עולים חדשים וכל מיני אנשים לא על רמה, או למה שנרד?"

איפה ציונות ואיפה ימית? לתושבי ימית יש רשימה ארוכה, עדיין מוסתרת, ואין מדברים עליה. יש בה פיצויים מכל סוג שהוא. החל בבית, עבור לאיכות הסביבה וכלה ברגשות. מספרים ביישוב כי יש בית שבו גרים כמה מתושבי-המקום, גברים נאים, יפים ואוהבי-תיירות, חתיכות. "מהבית הזה", אומרים נערי המקום, "יצא עשן". האם תגיע העת שבה יהיה גם מי שידרוש, פיצויי עשן?"

מטלה קורן

מימין לשמאל — הבעל השחקן יוסי וורדינסקי, התמלילנית שימריה אור, אימה בת-אל, אביה המשורר יעקב אורלנד, גיטתה יעלה ואחיה רעואל.

מישפחת אורלנד